

De kleur van macht

De kleur van macht

Bjorn van der Zwan

Schrijver: Bjorn van der Zwan
Coverontwerp: Bjorn van der Zwan
ISBN: 9789465384795
© Bjorn van der Zwan, 2025

Inhoudsopgave

De kleur van macht

Bjorn van der Zwan

- **Voorwoord — 6**
- **Inleiding — 7**
- 1. Hoofdstuk 1: Het Kleine Wezen — 8**
- 2. Hoofdstuk 2: Een Ander Koninkrijk — 11**
- 3. Hoofdstuk 3: Het Verbond — 14**
- 4. Hoofdstuk 4: Eerste Nacht in Steen — 17**
- 5. Hoofdstuk 5: Griffioenen in de Tuin — 20**
- 6. Hoofdstuk 6: Gesprek in de Kapel — 23**
- 7. Hoofdstuk 7: Vaders Hand — 26**
- 8. Hoofdstuk 8: De Eerste Steen — 31**
- 9. Hoofdstuk 9: Wortelschieten — 34**
- 10. Hoofdstuk 10: Griffioenen in de Lucht — 37**
- 11. Hoofdstuk 11: De Kleur Geel — 41**
- 12. Hoofdstuk 12: Een Uitgestoken Hand — 46**
- 13. Hoofdstuk 13: De Naam van de Wind — 51**
- 14. Hoofdstuk 14: De Griffioenendans — 55**
- 15. Hoofdstuk 15: Het Raadsel van de Griffioen — 57**
- 16. Hoofdstuk 16: Het Verbond van Bloed en Staal — 63**
- 17. Hoofdstuk 17: Het Oogstfeest — 67**
- 18. Hoofdstuk 18: De Muur die Een Stad Verbond — 73**
- 19. Hoofdstuk 19: De Schaduw in de Tuin — 78**
- 20. Hoofdstuk 20: wat blijft wanneer alles weg valt— 82**
- 21. Hoofdstuk 21: de kleur die blijft — 87**

Voorwoord

Macht wordt vaak herkend aan haar uiterlijke vormen: kronen, titels, wapens, stemmen die niet tegensproken mogen worden. Maar zelden staan we stil bij de vraag wat macht *van binnen* doet. Welke kleur krijgt macht wanneer zij niet schreeuwt, maar fluistert? Wanneer zij niet dwingt, maar ruimte laat?

Dit boek is ontstaan vanuit die vraag.

De kleur van macht is geen verhaal over heldendom in de klassieke zin. Het is een verhaal over nabijheid, over kijken in plaats van grijpen, over invloed die niet wordt afgedwongen maar ontstaat in ontmoeting. In een wereld waar plicht zwaarder weegt dan keuze, en waar stilte vaak gevaarlijker is dan woorden, volgen we een onwaarschijnlijke vriendschap die zich ontwikkelt op de randen van zichtbaarheid.

De personages in dit boek leven in een omgeving waarin macht vanzelfsprekend lijkt, maar menselijkheid niet. Juist daar wordt onderzocht wat er gebeurt wanneer iemand niet probeert te winnen, te redden of te beheersen — maar aanwezig blijft. Wanneer iemand niet de loop van de geschiedenis wil veranderen, maar wel het innerlijk landschap van één ander mens.

Hoewel dit een fictief verhaal is, raakt het aan vragen die tijdloos en herkenbaar zijn. Wat betekent het om trouw te blijven aan jezelf binnen structuren die je vormen? Wanneer wordt bescherming beklemming, en wanneer is kwetsbaarheid juist een kracht? En hoe ziet macht eruit wanneer zij wordt ingezet om ruimte te scheppen in plaats van deze in te nemen?

Dit boek nodigt uit tot vertraging. Tot kijken voorbij het zichtbare. Tot het erkennen dat invloed soms ligt in het kleine, het zachte, het nauwelijks waarneembare.

De kleur van macht is niet altijd donker.
Soms is zij groen. Soms goud.
Soms zo licht als een veer.

Inleiding

De geschiedenis herinnert zich meestal de luidste stemmen. Koningen, generaals, overwinnaars. Namen die blijven hangen omdat ze verbonden zijn aan macht die zichtbaar was: aan troonszalen, aan beslissingen die het lot van velen bepaalden. Maar achter elke grote beweging schuilt een veel stiller verhaal — dat van momenten die bijna niemand zag, woorden die niet werden opgeschreven, en keuzes die geen plaats kregen in kronieken.

Dit boek begint niet met een veldslag, noch met een kroning. Het begint klein. Onopvallend. In een wereld waarin alles draait om afkomst, positie en gehoorzaamheid, ontstaat een onverwachte ontmoeting die geen plaats heeft in officiële geschiedenissen. Een ontmoeting die zich afspeelt buiten het zicht van macht, maar er onvermijdelijk door wordt geraakt.

De wereld waarin dit verhaal zich afspeelt is hard, hiërarchisch en zorgvuldig gereguleerd. Mensen worden er gevormd door plicht, nog voordat ze de ruimte krijgen zichzelf te leren kennen. Keuzes zijn zelden vrij, loyaliteit is zelden onschuldig, en stilte is vaak een vorm van overleven. Binnen die grenzen ontvouwt zich een relatie die niet gebaseerd is op bezit of voordeel, maar op waarnemen, vertrouwen en gedeelde kwetsbaarheid.

De kleur van macht volgt geen rechte lijn. Het verhaal beweegt zich tussen wat gezegd wordt en wat verzwegen blijft, tussen wat zichtbaar is en wat bewust verborgen moet blijven. Het onderzoekt hoe invloed kan ontstaan zonder bevelen, en hoe bescherming eruitziet wanneer zij niet gepaard gaat met overheersing.

Wat volgt is geen antwoord, maar een verkenning. Geen oordeel, maar een uitnodiging. Dit boek vraagt niet om snelle conclusies, maar om aandacht. Om de bereidheid om te kijken naar wat zich afspeelt in de schaduw van grote structuren — waar macht soms een andere kleur draagt dan we gewend zijn te zien.

Hoofdstuk 1: Het Kleine Wezen

De stenen van de Rode Burcht ademden de kilte van eeuwen uit, maar in de bijkeuken heerste leven. Het geroezemoes van bedienden, het gerinkel van pannen en het geratel van karren vormden een perfect dekmantel voor wie onopgemerkt wilde blijven.

Axel gleed langs de voet van een massieve stenen pilaar, zijn moderne kleding vreemd afstekend tegen de middeleeuwse omgeving. In zijn wereld was dit alles historische reconstructie. Hier was het leven zelf. Hij observeerde het ritme van het werk: een jong meisje dat met verbazingwekkende snelheid erwten doopte, een oude man die messen sleep met trefzekere draaien.

Plots schoof een schaduw over hem heen. Hij keek op. Daar stond ze. Niet de vermoeide koningin die de geschiedenisboeken zouden beschrijven, maar Alina van Hoogendaal, nauwelijks ouder dan een tiener, slank in een eenvoudige maar fijne groene jurk. Haar grote, amberkleurige ogen waren wijd van nieuwsgierigheid, niet van angst. Ze had geen escorte.

Ze hurkte langzaam, zorgvuldig haar jurk optillend. "Een muis in een heel vreemd pakje," zei ze, haar hoofd schuin. Haar stem was hoger, lichter, nog niet verzwaard door de plicht. "Of een heel klein, verdwaald hofdwaas. Ben je van de menagerie van Prins Damian? Hij heeft vreemde beesten, zegt men."

Ze stak geen vinger uit om aan te raken, maar bestudeerde hem intens, van zijn moderne schoenen tot zijn kleine, stoffen shirt. "Je kijkt naar hen alsof je nog nooit iemand hebt zien werken. Weet je niet hoe erwten moeten worden gedopt?" Er klonk oprechte verbazing in haar stem, vermengd met een vleugje medelijden. Voor haar was dit dagelijkse routine. Voor hem was het een etnografische studie.

Ze keek snel om zich heen om te controleren of niemand keek. "Je zult worden vertrapt als je daar blijft staan. Kom." Ze opende haar handpalmen naast hem op de stenen vloer, een platform aanbiedend, niet een grijpgrage hand. Het was een gebaar van onverwachte zachtheid en praktische zorgzaamheid.

In deze eerste ontmoeting was er geen paranoia, geen politieke berekening. Alleen een nieuwsgierig jong meisje dat een vreemd, klein

wezentje vond en instinctief wilde helpen. De geschiedenis lag nog open.

Axel aarzelde maar een moment. Toen stapte hij op haar handen. Ze waren zacht en warm.

"Zo," fluisterde Alina, terwijl ze voorzichtig opstond. "Nu zijn we veiliger."

Ze droeg hem weg van de drukte, door stille gangen waar enkel het geluid van hun ademhaling en haar voetstappen echoden. Uiteindelijk bereikten ze haar vertrekken - een ruimte die net zo eenvoudig was als haar jurk, maar met sporen van haar afkomst: een klein gebedenboek op het nachtkastje, een zilveren kam op de dressoir. Ze zette hem op een houten tafeltje bij het raam. "Nu," zei ze, opnieuw hurkend zodat hun ogen op gelijke hoogte waren. "Wie ben je? En wat ben je?"

Axel veerde recht. "Ik ben Axel. Ik kom uit een andere wereld en ik ben hier om te observeren. Maar niet alleen als een wetenschapper die gegevens verzamelt. In mijn wereld hebben we technologie die alles kan meten, behalve wat er echt toe doet: het menselijk hart. We kunnen ziekten genezen, over enorme afstanden communiceren, maar we zijn vergeten wat het betekent om echt te leven, om te voelen. Ik ben hier om het menselijke hart te leren kennen, door dicht bij iemand te blijven, door echt te zien hoe iemand denkt, voelt, en kiest." Hij zweeg even. "En u? Wie bent u? U bent waarlijk schoon."

Alina bloosde diep, een vleugje roze dat over haar jonge wangen trok. Ze was niet gewend aan zulke directe complimenten, zeker niet van een wezen dat op levend speelgoed leek.

"Ik... ik ben Alina. Alina van Hoogendaal," zei ze, en er klonk een mengeling van trots en onzekerheid in haar stem. "Dochter van de eerste raadsheer des Konings." Ze zei het alsof het een mantel was die ze nog moest leren dragen. Haar ogen werden weer nieuwsgierig. "Een andere wereld? Ver voorbij de Zeeën? Van waar de mensen... zo klein zijn?" Ze keek naar haar eigen handen, alsof ze zich probeerde voor te stellen hoe het zou zijn om zijn grootte te zijn.

Ze ging op de rand van haar bed zitten, tegenover het tafeltje waar hij stond. "Observeren? Dus je bent geen spion? Geen... geest gestuurd om mij te verleiden of te testen?" De vragen waren eerlijk, niet